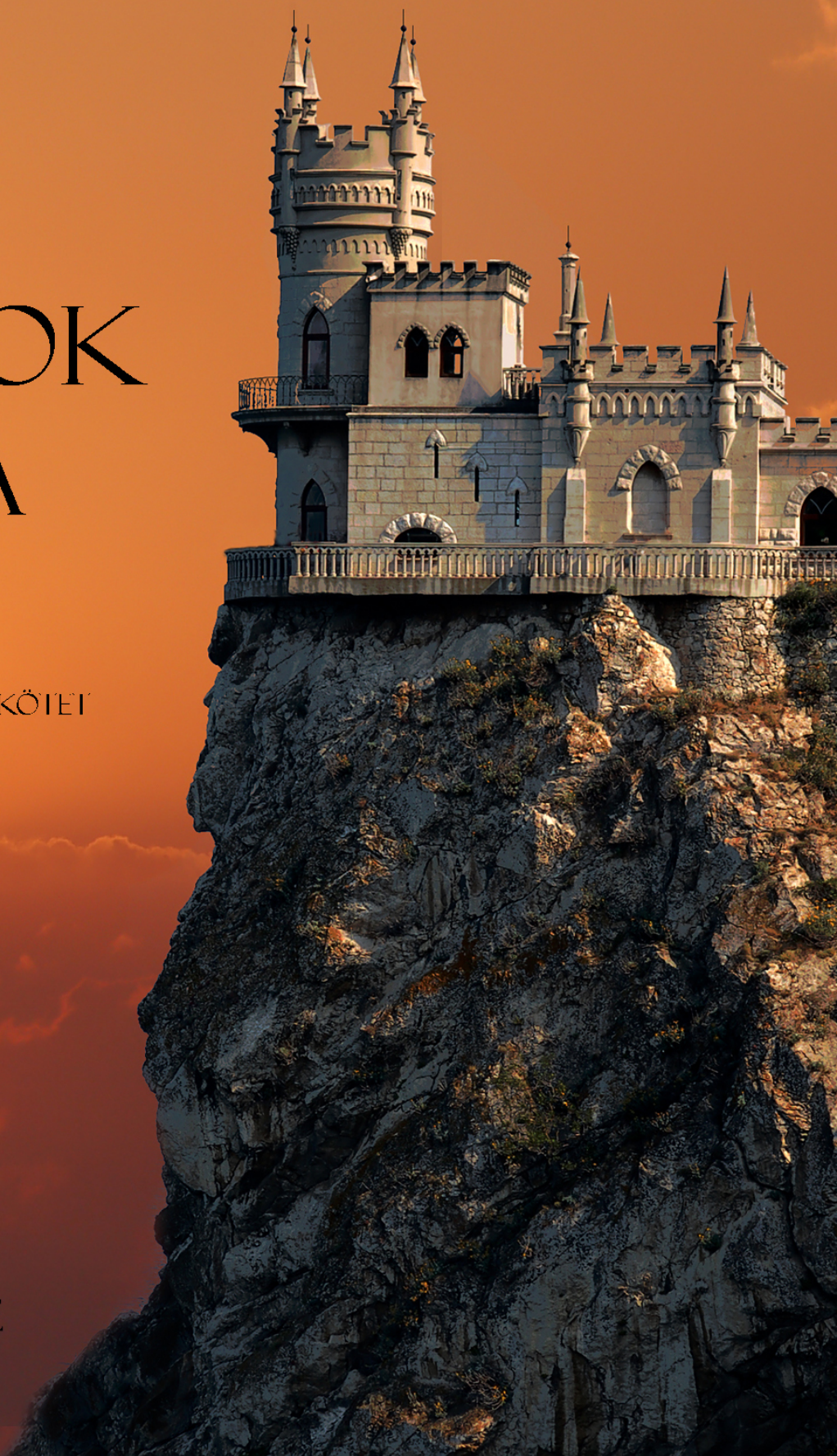

A KIRÁLYOK SORSA

A VARÁZSLÖ GYŰRŰJE -- 2. KÖTET

MORGAN RICE

A Varázslö Gyűrűje

Morgan Rice

A Királyok Sorsa

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

A Királyok Sorsa / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd», — (A Varázsló Gyűrűje)

A VARÁSZLÓ GYŰRŰJÉBEN az azonnali siker eléréséhez szükséges minden hozzávaló megtalálható: összeesküvések, az összeesküvésekkel szembeni ellenállás, relytély, vitéz lovagok, és virágzó szerelmek, teli összetört szívekkel, csalódással és elárulással. A regény olvasása órákig le fog kötni, kielégítve minden korosztály ízlését. A könyv mélyen ajánlott minden, fantázia dús olvasmányt kedvelő állandó könyvtárába. --Books and Movie Értékelések, Roberto Mattos

A VARÁZSLÓ GYŰRŰJE című besztszeller sorozat második kötete A KIRÁLYOK MENETELÉSE, ez a A HŐSÖK KÜLDETÉSÉT (1 kötet) követi, amit ingyenesen letölthet az Amazon weboldáról! A KIRÁLYOK MENETELÉSE egy lépéssel közelebb visz minket Thor férfivé való alakulásához. Ebben a kötetben a főhős harcossá válása útján, többet megtud arról, hogy ki is ő igazán, és milyen erőkkel rendelkezik. Börtönből való kiszabadulása után, Thor rémülten vesz tudomást MacGil király elleni újabb gyilkosság megkísérléséről. MacGil halála után, a királyságot nagy nyugtalanság szállja meg. Mivel mindenki a trónt szeretné, az uralkodóház jobban tele van mint valaha a mindennapos családi drámákkal, hatalom iránti harcokkal, ambíciókkal, féltékenységgel, erőszakkal és cserbenhagyással. A gyerekek közül egy örököszt kell választanni, ezáltal az ősi Királyi Kard, az uralkodóház minden erejének szimbóluma egy új kardforgatóra talál. De mindennek hamarosan vége lesz: megtalálják a gyilkos fegyvert, és mind közelebb kerülnek a gyilkos leleplezéséhez is. Ezzel egyidejűleg, a MacGils család új megerőtetésnek lesz kitéve, mivel a McCloudok újból megtámadják őket a Gyűrűn belül. Thor harcol Gwendolyn's szerelmének visszanyeréséért, de erre nincs idő: felszólítják arra, hogy készüljön fel, és vegyen részt harcostársaival együtt a Században, száz kimerítő pokoli nap, amit minden hadtest tagnak át kell élnie. Férfivé való avatásuk folyamán, a hadseregnek át kell haladnia a Szurdokon, elhagyva a Gyűrű védelmét, kilépve a Vadonba, áthajózva a Tartuvian tengeren, egészen a Ködök Szigetéig, amiről azt állítják, hogy egy sárkány őrzi. Visszatérnek-e majd? Túléli-e a Gyűrű a harcosok hiányát? Megtudja-e végül Thor sorsa titkát? A KIRÁLYOK MENETELÉSE, kifinomult szóösszetételével és jellemzéseivel,

egy barátokról és szerelemről, riválisokról, vetélkedő kérőkről, páncélos lovagokról és sárkányokról, összeesküvésekről és politikai fordulatokról, megöregedésről és összetört szívekről, kiábrándulásról, ambícióról és elárulásról szóló, hősie regény. Becsületről és bátorságról, sorsról és végzetről, varázslatról szóló mese. A regény egy olyan fantáziavilágba vezet be minket, amit nem fogunk soha elfelejteni, érdekes és lebilincselő olvasmány minden korosztály számára. A regény megalkotásához hozzávetőlegesen 60. 000 szavat használt az író. A 3-17. kötet szintén megvásárolható! Egy szórakoztató hősie fantázia. – Kirkus Értékelések (ami a A HŐSÖK KÜLDETÉSÉT illeti) Valami figyelemre méltó dolog kezdete rejlik ebben a kötetben. San Francisco Könyv Értékelések (ami a A HŐSÖK KÜLDETÉSÉT illeti) Akcióval tömött ... Rice regényei tömörek, az előfeltételek érdekesek. --Publishers Weekly (ami a A HŐSÖK KÜLDETÉSÉT illeti) Egy szellemes agyszülemény... Csak a kezdete egy ígéretes, hősie tizenéves sorozatnak. --Midwest Book Értékelések (ami a A HŐSÖK KÜLDETÉSÉT illeti)

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

Első Fejezet	10
Második Fejezet	13
Harmadik Fejezet	17
Negyedik Fejezet	20
Ötödik Fejezet	24
Hatodik Fejezet	28
Конец ознакомительного фрагмента.	31

A Királyok Sorsa

A Varázsló Gyűrűje (2. Kötet)

Morgan Rice

Lelkes éljenez Morgan Rice-nek

“Egy szellemes fantázia, ami relytélyt és cselszövéses elemeket sző a történetbe. A Hősök küldetése leginkább a bátorság megnyilvánulásáról szól, és az életcél tudatosításáról, ami a fejlődéshez, érettséghez, és tökéletességhez vezet.... A velős fantázia kalandokra vágyóknak, a főszereplők, eszközök, és akció, élénk találkozás sorozatot nyújt, melyek jól alátámasztják Thor fejlődését, az álmódzó gyerekből egy fiatal felnőtté való változását, miközben lehetetlen esélytelenséggel küzd a megélhetéséért .... Ez csak a kezdete egy ígéretes fiatal hősies sorozatnak.”

--Midwest Book Értékelések (D. Donovan, eBook bíráló)

“A VARÁSZLÓ GYŰRŰJÉN BEN az azonnali siker eléréséhez szükséges minden hozzávaló megtalálható: összeesküvések, az összeesküvésekkel szembeni ellenállás, relytély, vitéz lovagok, és virágzó szerelmek, teli összetört szívekkel, csalódással és elárulással. A regény olvasása órákig le fog kötni, kielégítve minden korosztály ízlését. A könyv mélyen ajánlott minden, fantázia dús olvasmányt kedvelő állandó könyvtárába.”

--Books and Movie Értékelések, Roberto Mattos

“Rice szórakoztató hősies fantáziája [A VARÁSZLÓ GYŰRŰJE] a műfaj klasszikus vonásait foglalja magába —az erős beállítás, az ősi Skócia történelme és tájai, valamint egy jó adag udvarházi cselszövés adott ihletet a könyv megírásához.”

—Kirkus Értékelések

“Nagyon tetszett ahogy Morgan Rice felépítette Thor személyiségét, valamint a világot amiben élt. Nagyon jól le van írva a helyszín, valamint a helyszínt benépesítő lények...Nagyon élveztem [a cselszövést]. Rövid és bájos volt.... Épen elég értéktelen szereplő volt benne, így nem zavarodtam össze. Kalandok és szívszaggató percek is vannak benne, de a leírt cselekmény nem volt túlságosan furcsa. A könyv kitűnő olvasmány egy tinédzser olvasó számára... Megtalálható benne valami jelentős folyamat kezdete...”

--San Francisco Book Értékelések

“A Varázsló gyűrűje című akciódús hősies fantázia regényciklus első könyvében (ami jelenleg 17 kötetből áll), Rice bemutatja az olvasóknak a 14 éves Thorgrin-t "Thor" McLeod-ot, akinek egyedüli álma, hogy a királyt szolgáló lovagok élgárdájába, az Ezüst Légióba lépjen... Rice leírása vaskos, az előfeltétel érdekes.”

--Publishers Weekly

“[A HŐSÖK KÜLDETÉSE] egy gyors és könnyű olvasmány. Minden fejezet vége arra készíti az olvasót, hogy tovább haladjon és felfedezze mi történik a következőkben, nem engedve az olvasót, hogy letegye a könyvet. A könyvben némi helyesírási hibát találunk, néhány név összekavaródik, de ez nem vonja el figyelmünket a történetről. A könyv vége arra készítetett, hogy rögtön elkezdjem a második kötet olvasását, és pontosan ezt tettem. „A varázsló gyűrűje” regénysorozat mind a kilenc kötet megvásárolható a Kindle könyvesboltban, kezdetként pedig, az első kötet – „A Hősök küldetése” ingyenesen letölthető! Ha vakációban valami gyors és szellemes olvasmányt keresel, ez a könyv a célnak kitűnően megfelel.”

--FantasyOnline.net
Morgan Rice

Morgan Rice, a tizenhét kötetből álló, legolvasottabb hősies sorozat: „A VARÁZSLÓ GYŰRŰJE” írója manapság az Amerikai Egyesült Államok első besztszeller írója, és számos regénysorozat szerzője. Regénzsorozatai közül megemlíthetjük a: „VÁMPIR FOLYÓIRATOK” című első besztszeller sorozatot, ami tizenegy könyvből áll (és még folytatódik); a „TÚLÉLÉS TRILÓGIÁJA”, ami szintén első besztszeller, poszt-apokaliptikus thriller két könyvbe foglalva (de még folytatódik); valamint a legújabb hősies fantáziaregény sorozatot „KIRÁLYOK ÉS VARÁZSLÓK”. Morgan könyvei megvásárolhatók több mint 25 nyelvre lefordítva audió, és nyomtatott kiadásban.

FORDITOT (a Vámpír folyóiratok első kötete), AZ ELSŐ ARÉNA (a Túlélés trilógia első kötete) és A HŐSÖK KÜLDETÉSE (a Varázsló gyűrűje első kötete) ingyenesen letölthetők!

Morgan szívesen veszi az önök véleményét, ezért kérjük látogasson el a www.morganricebooks.com weboldalra, iratkozzon fel az e-mail listára, ezúttal egy ingyenes könyvben részesül, ingyen ajándékot is kap, ingyenes applikációt tölthet le, elolvashatja a legújabb exkluzív híreket, valamint Facebook és Twitteren keresztül is kapcsolatba léphet az íróval!

Morgan Rice könyvek

KIRÁLYOK ÉS VARÁZSLÓK A SÁRKÁNYOK ÉBREDÉSE (Első kötet)

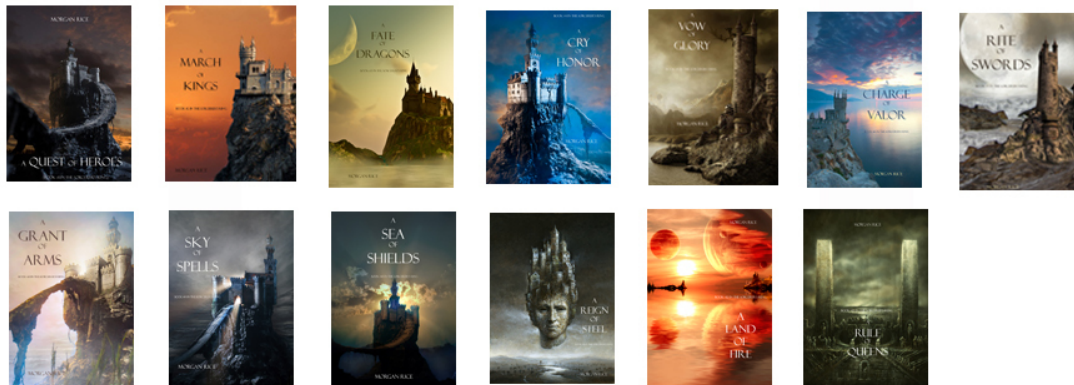
A VARÁZSLÓ GYŰRŰJE
A HŐSÖK KÜLDETÉSE (1 kötet)
A KIRÁLYOK SORSA (2. kötet)
A SÁRKÁNYOK SORSA (3. kötet)
A BECSÜLET SIRALMA (4. kötet)
A DICSŐSÉG ESKÜJE (5. kötet)
A HŐSIESSÉG MEGBIZÁSA (6. kötet)
A KARDOK RITUSA (7. kötet)
A FEGYVEREK FOGADÁSA (8. kötet)
VARÁZSLATOK EGE (9. kötet)
A PAJZSOK TENGERE (10. kötet)
AZ ACÉL URALMA (11. kötet)
A TŰZ BIRODALMA (12. kötet)
A KIRÁLYNŐK URALMA (13. kötet)
A TESTVÉREK FOGADALMA (14. kötet)
A HALANDÓK ÁLMA (15. kötet)
A LOVAGI TORNA (16. kötet)
A HARC AJÁNDÉKA (17. kötet)

A TÚLÉLÉS TRILÓGIÁJA
AZ ELSŐ ARÉNA: RABSZOLGAKERESKEDŐK (1 kötet)
ARÉNA KETTŐ (2. kötet)

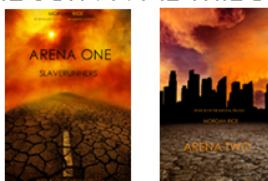
A VÁMPIR FOLYÓIRATOK
FORDITOTT (1 kötet)
SZERETETT (2. kötet)
ELÁRULT (3. kötet)

ELRENDELTESETT (4. kötet)
KIVÁNT (5. kötet)
JEGYESPÁR (6. kötet)
KIJELENTVE (7. kötet)
MEGTALÁLT (8. kötet)
FELÉLESZTETT (9. kötet)
SÓVÁRGOTT (10. kötet)
VÉGGZETES (11. kötet)

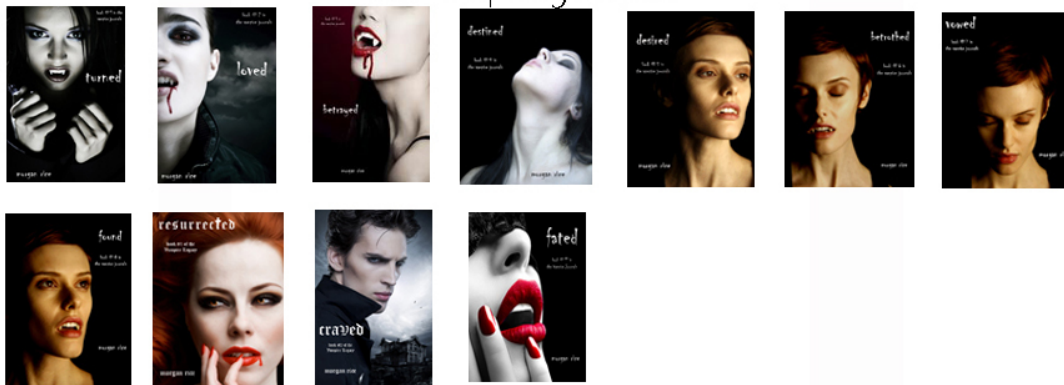
THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Írta: Morgan Rice A mű eredeti címe: A March of Kings

Fordította: Komáromy Zsófia Szerkesztő: Nemcsók Adrienn, Vajna Gyöngyi Nyelvi korrektor:

Bondár-Puskás Edit Műszaki szerkesztő: Szűcs József

© Morgan Rice 2013 © Komáromy Zsófia 2014 © Maxim Könyvkiadó Kft. 2014

A kiadvány a Lukeman Literary Management Ltd. engedélyével készült.

A könyvben szereplő idézetet fordította: Szabó Lőrinc.

ISBN: 978 963 261 459 5, kiadói kód: MX-860

Borítóterv: Szőnyi Gergely

Kiadja: Maxim Könyvkiadó Kft. Cím: 6728 Szeged, Kollégiumi út 11/H Tel.: (62) 548-444, fax: (62) 548-443, e-mail: info@maxim.co.hu Felelős kiadó: Puskás Norbert Nyomda: Generál Nyomda Kft., felelős vezető: Hunya Ágnes

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített változata kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

„Tör az, amit ott látok? Markolattal Kinálja magát. Jöjj, hadd kaplak el! Nem, nem sikerül. Pedig itt ragyogsz!”

(William Shakespeare: Macbeth)

CONTENTS

[Első Fejezet](#)

[Második Fejezet](#)

[Harmadik Fejezet](#)

[Negyedik Fejezet](#)

[Ötödik Fejezet](#)

[Hatodik Fejezet](#)

[Hetedik Fejezet](#)

[Nyolcadik Fejezet](#)

[Kilencedik Fejezet](#)

[Tizedik Fejezet](#)

[Tizenegyedik Fejezet](#)

[Tizenkettedik Fejezet](#)

[Tizenharmadik Fejezet](#)

[Tizennegyedik Fejezet](#)

[Tizenötödik Fejezet](#)

[Tizenhatodik Fejezet](#)

[Tizenhetedik Fejezet](#)

[Tizennyolcadik Fejezet](#)

[Tizenkilencedik Fejezet](#)

[Husadik Fejezet](#)

[Huszonegyedik Fejezet](#)

[Huszonkettedik Fejezet](#)

Első Fejezet

MacGil király teljesen részegen botladozott be a hálósobájába, forgott vele a világ, hasogatott a feje az éjszakai mulatozástól. Egy nő, akinek még a nevét sem tudta, hozzásimult, átkarolta a derekát. A blúza félig lecsúszott, kacagva vezette a királyt az ágy felé. Két szolgálta becsukta mögöttük az ajtót, majd diszkréten eloldalogtak.

MacGil nem tudta, hogy a királyné hol van, és ezen az éjszakán végképp nem is érdekelte. Feleségével manapság ritkán aludtak egy ágyban: az asszony gyakran vonult vissza saját, külön hálósobájába, főleg az ünnepségek estéin, ha túl hosszúra nyúlt a vacsora. Tisztában volt férje kilengéseivel, de úgy tűnt, nem zavartatja magát miattuk. Elvégre férje volt a felséges úr, és a MacGil királyok mindig is önkényesen uralkodtak.

Ám ahogy MacGil az ágy felé tántorgott, a szoba túl hevesen forgott vele, és egyszeriben kibontakozott az ismeretlen nő öleléséből. Elment a kedve az egészsztől.

– Tűnj innen! – parancsolt a nőre, miközben eltaszította magától.

A nő csak állt ott, döbbenten és sértetten, majd kinyílt az ajtó, visszatértek a szolgák, közrefogták, s kivezették a helyiségből. Tiltakozott, ám hangja elhalt, amint becsukódott mögötte a szoba ajtaja.

MacGil leült az ágy szélére, kezébe temette az arcát, próbált a fejfájása elmulasztására koncentrálni. Szokatlannak vélte, hogy ilyen korán megfájdult a feje, hiszen még a részegsége sem múlt el, ám a mai este semmilyen szempontból nem volt szokványos. Pillanatok alatt megváltozott minden. Pedig a lakoma remekül indult; MacGil épp nekilátott az isteni húsnak és erős bornak, amikor az a fiúcska, Thor, felbukkant, és addig nem nyugodott, amíg mindent tönkre nem tett. Először is megzavarta a lakomát, aztán az ostoba álmával hozakodott elő; végül volt mersze kivenni a kelyhet az uralkodó kezéből.

Erre odajött az a kutya, és lefetyelt a borból, hogy aztán dögölten essen össze, mindenki szeme láttára. MacGilt szörnyen megrázta a dolog. Kalapácsként sújtott le rá a felismerés: valaki meg akarta mérgezni. Az életére tört. Alig bírta felfogni. Az illető kicselezte MacGil testőreit, a borés ételkóstolóit. Az uralkodó hajszál híján meghalt, és ebbe még mindig beleborzongott.

Felidézte, ahogy az örök elhurcolták Thort a börtönbe, és ismét azon tűnődött, vajon helyes volt-e ezt parancsolnia. Egyfelől persze a fiú csakis azért tudhatta, hogy a kehelybe méreg került, mert maga tette bele, vagy legalábbis valahogy bűnrészes volt a merényletben. Másfelől viszont MacGil tudta, hogy Thornak komoly, rejtélyes – túlságosan is rejtélyes – ereje van, így talán igazat mondott: talán tényleg megálmodta ezt az egészet. Thor talán tényleg megmentette az életét, s MacGil talán az egyetlen igazán hűséges alattvalóját vetette tömlöcbe.

Ettől a gondolattól még jobban hasogatott a feje, ahogy az ágy szélén üldögélve dörgölte ráncokkal túlságosan is barázdált homlokát, és próbálta végiggondolni ezt az egészet. Azonban túl sokat ivott, túl homályos lett az elméje, és úgy összekavarodtak a gondolatai, hogy képtelen volt dűlőre jutni a helyzettel. Túl nagy volt a hőség idebent ezen a füledt, nyári éjszakán, ráadásul MacGil már amúgy is kimelegedett a mértéktelen evéstől meg ivászatától, és érezte, hogy folyik róla a veríték.

A vállához nyúlt, ledobta a palástját, aztán levette az ingét is, csak az alsóingét hagyta magán. Letörölgette az izzadságot a homlokáról, majd a szakálláról. Előrehajolt, és lerángatta nagy, súlyos csizmáját, begömbítette a lábujjait, amint levegő érte őket. Aztán csak ült az ágyon, lihegett, igyekezett összeszedni magát a megerőltetés után. Jól megtömte ma a hasát, és az csikarni kezdett. Hátradőlt, felhúzta a lábát az ágyra, fejét a párnáján nyugtatta. Felsőhajtott, szemét az áttetsző baldachinon át a mennyezetre szegezte, és arra összpontosított, hogy végre ne forogjon vele a szoba.

Ki akarhat megölni? – tűnődött ismét. Fiaként szerette Thort, és a lelke mélyén érezte, hogy nem lehet ő a bűnös. Gondolkodott, hogy ki és milyen indítékkal törhetett az életére – s ami a legfontosabb, vajon próbálkozik-e majd újra. Tényleg biztonságban van? Vagy Argon jóslatai igaznak bizonyulnak?

MacGilnek elnehezült a szemhéja, miközben az az érzése támadt, hogy a válasz már-már körvonalazódik az elméjében. Ha csak egy kicsit józanabb lenne, talán ki tudná okoskodni. Ám kénytelen lesz megvárni a napfelkeltét, hogy magához hívassa a tanácsadóit, és vizsgálatot rendeljen el. Már nem az a kérdés járt a fejében, ki akarhatta megölni – hanem az, hogy ki nem akarná a halálát. Tele volt az udvara olyanokkal, akiknek a trónjára fájt a foguk. Becsvágyó tábornokok, mesterkedő tanácsstagok, hataloméhes nemesek és lordok, kémek, régi riválisok, orgyilkosok a McCloudok királyságából... netán a Vadonból. Esetleg még annál is közelebből.

MacGil alig bírta nyitva tartani a szemét, kis híján álomba szenderült; ám észrevett valamit, ami ébren tartotta. Mozgásra lett figyelmes, és amikor arrafelé nézett, látta, hogy a szolgálai eltűntek. Értetlenül pislogott. A szolgák sosem hagyták magára. Sőt, nem is emlékezett, mikor volt legutóbb egymagában, teljesen egyedül ebben a helyiségben. Nem rémlett neki, hogy azt parancsolta volna a szolgáknak, távozzanak. És ami még különösebb: az ajtó tárva-nyitva állt.

Ebben a pillanatban MacGil valami neszt hallott a szoba tulsó feléből, és gyorsan odanézett. A fal mentén, a fáklyák fényében egy lopakodó alak bontakozott ki a sötétből: egy magas, vékony férfi fekete köpenyben, amelynek csuklyája eltakarta az arcát. MacGil sűrűn pislogott, gyanította, hogy talán képzelődik. Első ránézésre biztos volt benne, hogy rosszul látta, és csupán az árnyék, a fáklyák reszkető fénye tréfálta meg.

Ám egy pillanattal később az alak jó néhány lépéssel közelebb tűnt fel, az ágy felé tartott. MacGil a szemét meregette a halvány világításban, igyekezett kivenni, hogy ki lehet az alak; ösztönösen elkezdett felülni, és vén harcos lévén a derekához kapott, hogy előrántsza a kardját vagy legalább egy tört. Azonban az imént vetkőzött le, így egyetlen fegyvere sem volt kéznél. Védtelenül ült az ágyon.

Az alak most már gyorsan mozgott, akár egy kígyó az éjszakában, egyre közeledett, és ahogy MacGil felült, megpillantotta az arcát. Még mindig forgott vele a szoba, és részegsége megakadályozta, hogy tisztán felfogja a látottakat, ám megesküdtött volna, hogy a fia arca tárult elé.

Gareth?

MacGil szíve elszorult, egyszeriben elöntötte a pánik, miközben próbált rájönni, mit keres itt a fia, mégis miért állítana be ide szó nélkül, éjnek évadján.

– Fiam? – szólalt meg.

Meglátta a gyilkos szándékot a csuklyás alak szemében, és ez a pillantás mindent elárult. MacGil menten kiugrott az ágyból.

Az alak azonban sebesebb volt. A királyra vetette magát, és mielőtt MacGil feltarthatta volna a karját védekezésül, fém csillant a fáklyafényben, egy penge szelte át a levegőt, sebesen, megállíthatatlanul gyorsan... s az uralkodó szívébe döfött.

MacGil felkiáltott, a kín olyan átható, gyötető ordítása tört fel belőle, hogy meglepte a saját hangja. Csatakiáltás volt, olyan, amelyet már túl sokszor hallott életében. Egy halálos sebet kapott harcos üvöltése.

MacGil érezte, hogy a hideg fém a bordái közé ékelődik, áthatol az izmain, a vérben fürdik, aztán egyre mélyebbre döf, mintha meg sem akarna állni. Sosem hitte volna, hogy lehet ilyen heves fájdalmat érezni. Felhördült, és meleg, sós vér öntötte el a száját, egyre nehezebben kapott levegőt. Minden erejét összeszedve felnézett, egyenesen a csuklya alatti arcra. Meglepetten látta, hogy tévedett. Mégsem a fia arca volt. Valaki más támadt rá. Valaki, akit felismert. Nem jutott eszébe, ki az, de olyasvalaki volt, aki a bizalmába férkőzött. Valaki, aki hasonlított a fiára.

Teljesen összezavarodva próbálta felidézni az archoz kapcsolódó nevet.

Ahogy az alak fölőle hajolt, kezében a késsel, MacGilnek valahogy sikerült felemelnie a kezét, és meglöknie a férfi vállát, így próbálva szembeszállni vele. Érezte, hogy feltör belőle a régi harcos ereje. Megérezte az őseitől örökölt erőt, érezte legbenső kitartását, ami királlyá tette, ami miatt sosem adta fel. Egyetlen óriási lökéssel, teljes erejét latba vetve, sikerült hátrébb taszítania az orgyilkost.

A férfi vékonyabb és gyengébb volt, mint MacGil hitte, botladozva hátrált el, kis híján elesett a saját lábában. A királynak sikerült talpra állnia, hatalmas erőfeszítéssel a mellkasához nyúlt, és kihúzta belőle a kést. Áthajította a szobán, a fegyver nagyot csendült a kőpadlón, végigcsúszott rajta, majd nekicsapódott a túlsó falnak.

A támadó csuklyája hátraesett, lehullott a vállára. A férfi kiegyenesedett, és a félelemtől tágra nyílt szemmel bámulta a feléje induló MacGilt. Sarkon fordult, átrohant a szobán, csak annyi időre állt meg, hogy felkapja a tört a földről, majd kirent az ajtón.

MacGil a nyomába eredt volna, ám a férfi túl gyorsan menekült, ráadásul a királyon egyszeriben úrrá lett a mellkasába hasító fájdalom. Elgyengült.

Csak állt ott, egyedül a szobában, és lenézett a mellkasából dőlő vérré, amely vörösre festette felfelé tartott tenyerét. Térdre esett.

Érezte, hogy lehül a teste, hátradőlt, és próbált segítségért kiáltani.

– Őrség... – szólt halk hangja.

Mély levegőt vett, és embertelen fájdalom árán sikerült felzengetnie mély hangját. Az egykori király hangját.

– ŐRSÉG! – üvöltötte.

Lépteket hallott valamelyik távoli folyosóról, lassan közeledtek. Hallotta, hogy kinyílik egy messzi ajtó, érzékelte, hogy az örök közelednek hozzá. De ismét forogni kezdett vele a világ, és ezúttal nem a részegségtől.

Az utolsó szeme elé táruló látvány a hideg kőpadló volt, amint rohamosan közeledett felé.

Második Fejezet

Thor megragadta az előtte lévő vastag faajtó vasból készült kopogtatóját, és teljes erejéből maga felé húzta. Az ajtó lassan, nyikorogva nyílt ki, és a fiú előtt feltárult a király hálószobája. Bement a helyiségbe, de libabőrös lett, amint átlépett a küszöbön. Sűrű sötétséget érzékelt odabent, ködként ülte meg a helyiséget.

Thor egyre beljebb ment a szobában, hallotta a fal mentén lobogó fáklyák sercegését, miközben a padlón heverő, görnyedt test felé haladt. Már megérezte, hogy a király az, hogy meggyilkolták... hogy ő, Thor, elkésett. Nem értette, hol lehetnek az örök, miért nem siet senki az uralkodó megmentésére.

Thor lába elgyengült, ahogy megtette az utolsó lépéseket a holttest felé; letérdelt a kőre, megragadta a máris kihűlt tetem vállát, és maga felé fordította a férfit.

Tényleg MacGil volt az, egykori felséges ura, tágra nyílt szemmel, holtan.

Thor felnézett, és látta, hogy egyszeriben mellettük termett a király egyik szolgája. A férfi egy nagy, ékkövekkel kirakott kelyhet tartott a kezében, amelyet Thor felismert a lakomáról. A színarany serleget rubinok és zafírok sorai borították. Miközben Thorra bámult, a szolga lassan a király mellkasára öntötte a kehely tartalmát. A bor a fiú arcára fröccsent.

Thor rikoltást hallott, a hang irányába nézett, és a sólymát, Estophelest pillantotta meg: a király vállán üldögélt, lenyalogatta a bort az arcáról.

A másik oldaláról is hangot hallott, és odafordulva Argont látta meg. Az öreg föléje magasodott, szigorúan nézett le rá. Egyik kezében a csillogó koronát tartotta. A másikban a botját.

Argon melléje lépett, és határozottan Thor fejére helyezte a koronát. A fiú érezte nagy súlyát, ugyanakkor a korona pontosan illett rá, a fém tökéletesen ölelte körül a fejét. Ámulva nézett föl Argonra.

– Most már te vagy a király – jelentette ki a varázsló.

Thor pislogott, s amikor kinyitotta a szemét, ott állt előtte az egész légió, minden Ezüstlovag: a több száz férfi és fiú mind a király hálószobájában szorongott, őt figyelve. Aztán egy emberként letérdeltek, és fejet hajtottak előtte, arcuk szinte a földhöz ért.

– Felséges királyunk! – zengték kórusban.

Thor felriadt. Zihálva ült fel, és körülnézett. A helyiség sötét és nyirkos volt, s a fiú rájött, hogy kőpadlón ül, háttal a falnak. Hunyorgott a sötétben, vasrácsokat látott a távolban, és mögöttük egy fáklya reszkető fényét. Aztán eszébe jutott, hol van: a kastély börtönében. Ahová a lakoma után hurcolták.

Emlékezett az ütésre, amit az egyik ór mért rá, és rádöbrent, hogy nyilván elvesztette az eszméletét, de fogalma sem volt, mennyi időre. Kihúzta magát, még erősebben zihált, próbálta elúzni a rémálmot, ami teljesen valóságosnak tűnt. Imádkozott, hogy ne bizonyuljon igaznak, hogy a király ne legyen halott. Eszébe vésődött a halott uralkodó képe. Vajon tényleg látomása volt? Vagy csak képzelte az egészet?

Valaki megrúgta a talpát, és ahogy felnézett, látta, hogy áll mellette valaki.

– Na, csak felébredtél végre – szólt az idegen hangja. – Már órák óta várok.

A félhomályban Thor egy kamasz fiú arcát vette ki, nagyjából vele egyidős lehetett. Vékony volt, alacsony, beesett és himlőhelyes arcú – ám zöld szemében kedvesség és intelligencia villant.

– Merek vagyok – mondta. – A cellatársad. Téged miért csuktak le?

Thor igyekezett összeszedni magát. Hátradőlt a falnak, a hajába túrt, és próbált gondolkozni, összefűzni az emlékfoszlányokat.

– Azt mondják, meg akartad ölni a királyt – folytatta Merek.

– Tényleg meg akarta, és darabokra is szaggatjuk, ha valaha kikerül a rácsok mögül – acsargott valaki.

Csörgés-zörgés kórusa tört ki, bádögbögrék csattogtak a vasrácsokon, és Thor felnézve azt látta, hogy az egész folyosót cellák töltik meg, groteszk külsejű foglyok dugják ki a fejüket a rácsok közül, s a pislákoló fáklyafényben mind rávicsorognak. Legtöbbjük borotvátlan és foghíjas volt, néhányan úgy festettek, mintha évek óta idelent senyvedtek volna. Borzalmas látvány volt, és Thor ráerőltette magát, hogy fordítsa el tőlük a fejét. Tényleg idelent kötött ki? Csak nem itt ragad örökre ezekkel az alakokkal?

– Ne foglalkozz velük! – nyugtatta Merek. – Ebben a cellában nincs más, csak te meg én. Nem juthatnak be. Engem pedig cseppet nem zavar, ha megmérgezed a királyt. Szívem szerint én is megmérgezném.

– Nem mérgeztem meg a királyt! – tiltakozott Thor felháborodottan. – Nem mérgeztem én meg senkit. Megmenteni próbáltam a királyt. Csak annyit tettem, hogy kiborítottam a kelyhét.

– És hogy jöttél rá, hogy a kehelyben méreg van? – süvöltötte egy hallgatózó rabtársuk a folyosó egyik cellájából.

– Talán varázslattal?

A folyosó egész hosszában visszhangzott a gúnyos röhögés.

– Biztos médium! – kiáltotta valaki csúfolódva.

A többiek nevettek.

– Nem, csak ráhibázott! – bömbölte valaki, a többség nagy örömére.

Thor mogorva képet vágott, dühítette a vádaskodás, legszívesebben minden rágalmat megcáfolt volna. De tudta, hogy csak az idejét vesztegetné. Egyébként sem szorult rá, hogy az ártatlanságát bizonygassa ezeknek a bűnözőknek.

Merek figyelmesen nézte, arckifejezése nem volt olyan kétkedő, mint a többieké. Úgy festett, mintha rágódna valamin.

– Hiszek neked – szólt végül halkan.

– Tényleg? – kérdezte Thor.

Merek vállat vont.

– Végül is, ha meg akarnád mérgezni a királyt, miért lennél olyan ostoba, hogy figyelmezteted? Merek megfordult, arrébb lépett, visszatért a cella másik

felébe, háttal a falnak dőlt, majd leült Thorral szemben. Thor nagyon kíváncsi lett.

– Na és téged miért csuktak le? – kérdezte.

– Tolvaj vagyok – felelte Merek, némileg büszkén.

Thor meghökkent; még sosem volt egy tolvaj, egy igazi tolvaj társaságában. Neki magának soha életében nem jutott eszébe ellopni valamit, így újra és újra megdöbbenette a felismerés, hogy egyesek ilyesmire vetemednek.

– Miért lopsz? – faggatta a fiút.

Merek vállat vont.

– A családomnak nincs élelve. Muszáj enniük. Iskolázatlan vagyok, nem tanultam semmilyen mesterséget. Csak a lopáshoz értek. De nem szoktam értékes holmikat meglovasítani. Leginkább csak élelmet. Bármit, hogy etetni tudjam a családomat. Éveken át megúsztam. Aztán elkaptak. Igazából most már harmadszorra füleltek le. A harmadszori kihágás a legrosszabb.

– Miért? – kérdezte Thor.

Merek hallgatott, majd lassan megcsóválta a fejét. Thor látta, hogy könny szökik a szemébe.

– A király törvénye szigorú. Nincs kivétel. A harmadik kihágásnál lecsapják a kezed.

Thor elszörnyedt. Lepillantott Merek kezére: még mindkettő megvolt neki.

– Még nem jöttek értem – magyarázta Merek. – De hamarosan fognak.

Thor rémesen érezte magát. Merek elfordította a fejét, mintha szégyenkezett volna, és a másik fiú is így tett, gondolni sem akart a hallottakra.

Thor a tenyerébe temette az arcát. Hasogatott a feje, de igyekezett összeszedni a gondolatait. Az elmúlt néhány nap igencsak viharosra sikerült, rengeteg minden történt vele, rém gyorsan. Egyrészt

sikerélménye volt, igaza lett: előre látta a jövőt, megjósolta MacGil megmérgezését, és meg is mentette az uralkodó életét. Talán a sorsot mégis meg lehet változtatni... talán a végzetet meg lehet másítani. Thort előntötte a büszkeség: megmentette a királyát.

Másrészt viszont itt kötött ki, a börtönben, képtelenül arra, hogy tisztázza magát a vád alól. Odalett minden reménye és álma, esélye sem maradt, hogy beálljon a légióba. Szerencsésnek mondhatja majd magát, ha nem kell idelent töltenie élete hátralévő részét. Elkecsúsította a gondolat, hogy MacGil, aki apaként fogadta őt szívébe, az egyetlen, akit Thor valóban az atyjának érzett, most orgyilkosnak véli. Kínózta a tudat, miszerint Reece, a legjobb barátja talán elhiszi, hogy megpróbálta megölni az édesapját. Még ennél is rosszabb volt elképzelnie, mit gondolhat Gwendolyn. Eszébe jutott legutóbbi találkozásuk – mikor kiderült, hogy a lány azt hiszi, Thor gyakran mulatja az időt bordélyházakban –, és úgy érezte, mindent elvettek tőle, ami jó volt az életében. Nem értette, miért történik vele mindez. Elvégre ő mindig is csak jót szeretett volna cselekedni.

Fogalma sem volt, mi lesz vele; nem is érdekelte. Nem akart mást, csak tisztázni az ártatlanságát, hogy az emberek tudják, esze ágában sem volt bántani a királyt; hogy valódi varázsereje van, hogy tényleg látja a jövőt. Fogalma sem volt, mi lesz vele, de azt az egyet tudta: ki kell jutnia innen. Valahogy.

Mielőtt befejezhette volna ezt a gondolatmenetet, hallotta, hogy jön valaki, súlyos léptekkel dübörög feléjük a folyosó kőpadlóján; kulcscsörgés ütötte meg Thor fülét, majd pillanatokkal később megjelent a tagbaszakadt börtönőr, aki lerángatta ide a fiút, aztán kiütötte. A férfi láttán Thornak megfájdult az arca, most először érezte meg sérülését, és a rosszullet környékezte az undortól.

– Nocsak, itt a kisfiú, aki megpróbálta megölni a királyt – az őr fenyegető képet vágott, miközben elfordította a vaskulcsot a zárban. Több hangos kattánás után megragadta a rácsokat, és kinyitotta a cella ajtaját. Fél kézzel bilincset szorongatott, az övéről egy kis fejsze lógott. – Majd megkapod te is a magadét – vigyorgott gúnyosan Thorra, majd Merekhez fordult –, de most rajtad a sor, te kis tolvaj. Harmadik vétség – mondta gonosz mosollyal –, nincs kivétel.

A fiúra vetette magát, durván megragadta, a háta mögé rántotta az egyik karját, és rákattintotta a bilincset, amelynek másik végét a falból kiálló egyik karikára csatolta.

Merek üvöltött, vadul rángatta a bilincset, próbált elszabadulni, de hasztalan küszködött. Az őr mögéje lépett, átnyalábolta, hogy lefogja, majd megragadta szabad karját, és egy kiszögellésre szorította.

– Végre megtanulod, mi jár egy tolvajnak! – vicsgorgott.

Kirántotta a fejszét az övéből, és a feje fölé emelte, tátott szájjal acsargott, kilátszottak ronda fogai.

– NE! – kiáltotta Merek.

Thor rémülten ült, dermedten bámulta, ahogy az őr lesújtott a fejszével, egyenesen Merek csuklója felé. Rádöbrent, hogy a szegény fiú kezét másodperceken belül le fogják vágni, vagyis egy életre megnyomorodik, csak mert némi ételmet lopott, hogy etesse a családját. Nem bírta elviselni ezt az igazságtalanságot, tudta, hogy nem engedheti. Ez így egyszerűen nem igazságos.

Érezte, hogy egész teste felhevül, fellángolt benne valami, a talpától egészen a tenyeréig áradt. Érezte, hogy lelassul az idő, érezte, hogy gyorsabban mozog, mint az őr, érezte minden másodperc minden töredékét, miközben a fejsze mintha megdermedt volna a levegőben. Thor megérezte a tenyerében az izzó energiagömböt, és az őrré hajította.

Elámulva figyelte, ahogy a sárga gömb kirepül a tenyeréből, áthatítja a levegőt, fénycsóvája bevilágítja a sötét cellát – és egyenesen a porkoláb képébe csapódik. Fejbe vágta a férfit, aki abban a pillanatban elejtette a fejszét, átvetődött a cellán, a falnak vágódott, és összeesett. Thor az utolsó pillanatban mentette meg a tolvajt, mielőtt a fejsze foka lesújtott volna a csuklójára.

Merek tágra nyílt szemmel bámulta a fiút.

A porkoláb megcsóválta a fejét, és kezdett feltápáskodni, hogy elkapja Thort. A fiú azonban érezte, hogy csak úgy lánghat benne az erő, így amint a börtönőr talpra állt és feléje fordult, Thor

nekiiramodott, felugrott, és mellkason rúgta. Még soha nem tapasztalt erő öntötte el, csont ropogását hallotta, ahogy rúgása ismét a levegőbe lökte a férfit, aki a túlsó falhoz csapódott, és a padlóra rogyott, ezúttal tényleg ájultan.

Merek csak állt ott, döbbenten, ám Thor pontosan tudta, mit kell tennie. Megragadta a fejszét, a fiúhoz sietett, a kiszögelléshez nyomta a bilincset, és lesújtott a fegyverrel. Szikrák röppentek a levegőbe, ahogy a lánc elhasadt. Merek összerezzent, majd felemelte a fejét, látta, hogy a lánc a lábához hullik, és rádöbben, hogy szabad.

Tátott szájjal bámulta Thort.

– Fogalmam sincs, hogy háláljam ezt meg – szólt. – Nem tudom, hogy csináltad, bármi is volt ez, bárki is vagy te... bármi is vagy... de megmentetted az életem. Az adósod vagyok. És én az ilyesmit nagyon komolyan veszem.

– Nem tartozol nekem semmivel – felelte Thor.

– Dehogynem – vágta rá Merek, majd kinyújtotta a kezét, és megragadta a fiú alkarját. – Most már a fivérem vagy. És le fogom róni a tartozásom. Egy szép napon valahogy még meghálálom ezt neked.

Azzal sarkon fordult, a nyitott cellaajtó felé sietett, aztán végigrohant a folyosón, miközben a többi fogoly egyre csak kiáltozott.

Thor az ájult porkolábra majd a cella nyitott ajtajára pillantott, és tudta, hogy neki is cselekednie kell. A foglyok egyre hangosabban kiabáltak.

A fiú kilépett zárkából, körülnézett, és úgy döntött, hogy az ellenkező irányba szalad, mint Merek. Úgy legalább nem kaphatják el őket egyszerre.

Harmadik Fejezet

Thor belerohant az éjszakába, átnyargalt Királyudvarhely háborgó utcáin, megdöbbsentette a városban uralkodó felbolydulás. Az utcák zsúfolásig voltak tömve, zaklatott emberek sokasága sietett ide-oda. Többen fáklyát emeltek a magasba, bevilágítva az éjszakát, hátborzongató árnyékokat vetve az arcokra, miközben a kastély harangjai megállás nélkül kongtak. A mély hang percenként egyszer zendült, és Thor tudta, mit jelent ez: halált. A halál harangjai zúgtak. És az egész Királyságban csupán egyetlen személy volt, akiért ezen az éjszakán a harangok szólhattak: a király.

Thor zakatoló szívvel gondolt a királyra. Lelki szemei előtt felvillant az álma. Hát igaz lett volna?

Muszáj volt megtudnia. Kinyújtotta a kezét, megragadta az első mellette elmenő személyt, egy fiút, aki az ellenkező irányba szaladt.

– Hova mész? – faggatta Thor. – Mi ez a felfordulás?

– Hát nem hallottad? – kiabálta a fiú kétségbeesetten.

– A királyunk haldoklik! Leszúrták! Királykapu előtt gyülekeznek az emberek, próbálnak friss hírekhez jutni. Ha az uralkodó meghal, mind elveszünk! El tudsz képzelni egy országot király nélkül?

Ezzel a fiú ellökte magától Thor kezét, megfordult, és továbbrohant az éjszakába.

Thor csak állt ott, bár dübörgött a szíve, és nem akarta tudomásul venni az őt körülvevő valóságot. Álmai, előérzetei: mindez nem csupán képzelgés volt. Előre látta a jövőt. Már kétszer is. És ez megrémítette. Komolyabb ereje volt, mint hitte, és úgy tűnt, napról napra növekszik. Hová vezethet mindez?

Földbe gyökerezett a lába, próbálta kitalálni, merre induljon. Elmenekült a börtönből, de most fogalma sem volt, hova menjen. Nem kétséges, hogy percekben belül őt keresi majd a király teljes őrsége – és talán egész Királyudvarhely. A tény, hogy elmenekült, talán csak még inkább a bűnösségét bizonyítja majd. Ugyanakkor az is tény, hogy MacGilt akkor szúrták le, amikor Thor börtönben volt... Ez nem tisztázná a vád alól? Vagy pont emiatt tűnhet az összeesküvés részesének?

Thor nem kockáztathatta meg, vajon hisznek-e neki. A Királyságban nyilvánvalóan senki sem volt nyitott a józan ész szavára: mintha körülötte mindenki csak véres bosszúra szomjazott volna. És előbb-utóbb valószínűleg maga Thor lenne a bűnbak. Tudta, hogy menedéket kell keresnie, olyan helyet, ahol meghúzhatja magát a botrány alatt, és ahonnan tisztázhatja a nevét. Tudatában volt annak, hogy a biztonság kedvéért jó messzire kéne mennie innen. El kellene menekülnie, meghúznia magát a falujában... vagy még messzebb, olyan távol innen, amennyire csak lehet.

Thor azonban nem akarta a legbiztonságosabb megoldást választani; az nem rá vallott volna. Itt akart maradni, bizonyítani az ártatlanságát, és megőrizni a légióban elnyert helyét. Nem volt gyáva, nem szokott megfutamodni. Legfőképp pedig látni akarta MacGilt, mielőtt még a király meghal – feltéve persze, hogy még életben volt. Muszáj volt látnia a királyt. Úrrá lett rajta a bűntudat, amiért képtelen volt megakadályozni a merényletet. Miért kárhoztatott arra, hogy előre lássa a király halálát, ha semmit sem tehet ellene? És a látomása miért mérgezésről szólt, ha a királyt végül leszúrták?

Ahogy Thor ezen tűnődött, hirtelen eszébe jutott Reece. Reece az egyetlen, akiben megbízhat, ő nem adná a hatóságok kezére, sőt, talán még menedéket is nyújthat neki. Érezte, hogy Reece hinne neki. Ő tudta, hogy Thor valóban apjaként szereti a királyt, és ha bárkinek esélye van a fiú ártatlanságának bizonyítására, az Reece. Meg kell őt keresnie.

Futásnak eredt a sikátorokon át, ide-oda kanyarogva haladt a tömeggel szemben, egyre távolodva a Királykaputól, a kastély felé sietve. Tudta, hol van Reece szobája – a keleti szárnyban, közel a városfalhoz –, és remélte, hogy a barátja épp ott tartózkodik. Ha odabent van, Thornak talán sikerül felhívnia magára a figyelmét, és Reece esetleg segíthet neki bejutni a kastélyba. Thort nyomasztotta a balsejtelem, hogy ha még sokáig időzik itt, az utcán, akkor nemsokára felismerik. És ha ez a tömeg ráismer, darabokra tépi.

Miután a nyári éjszakán végigrohant az utcákon, megmegcsúszva a sárban, végre elérte a külső bástyafalat. A kőfal tövébe húzódott, annak mentén futott végig, közvetlenül az éberén figyelő őrk alatt, akik pár méterenként álltak a bástyán.

Ahogy Reece ablakának közelébe ért, lehajolt, és felkapott egy sima felületű kavicsot. Szerencsére az egyetlen fegyver, amelyet elfelejtettek elvenni tőle, a jó öreg, megbízható parittyája volt. Előhúzta a derékszíjából, belehelyezte a kavicsot, majd elhajította.

Hibátlanul célzott: a kő átrepült a kastély fala fölött, egyenesen be Reece szobájának nyitott ablakán. Thor hallotta, ahogy a kavics a szoba falának koccan, aztán várt, a fal tövébe kuporodva, hogy észre ne vegye az őrség, amelynek tagjai összerezzenek a zaj hallatán.

Néhány másodpercig nem történt semmi, és Thor szíve elszorult, arra gondolt, hogy Reece talán nincs is a szobájában. Tudta, ha tényleg ez a helyzet, akkor kénytelen lesz elmenekülni a városból; itt nem számíthat más biztos menedékre. Visszatartotta a lélegzetét, dübörgött a szíve, miközben várt, és a nyitott ablakot figyelte.

Mintha egy örökkévalóság telt volna el, s Thor már éppen elfordulni készült, amikor meglátta, hogy egy alak kidugja a fejét az ablakon, két kézzel a párkányra támaszkodik, és értetlen arckifejezéssel néz körül.

Thor kihúzta magát, tett előre néhány lépést, és magasra nyújtott karral integetni kezdett.

Reece lenézett, észrevette. Felismerés villant az arcán, amely a fáklyafényben még odalentről is jól látszott, és Thor megkönnyebbülten nézte, ahogy öröm ül ki a képére. Ebből tudta: Reece nem fogja beárulni.

A királyfi jelzett neki, hogy várjon, Thor pedig visszasietett a falhoz, leguggolt a tövében, épp amikor az egyik ór felé fordult.

Thor nem is tudta, mennyi ideig várt, ugrásra készen, hogy bármelyik pillanatban meneküljön az őrség elől, mire végre megjelent Reece: kiment a külső fal egyik ajtaján, és zihálva körülnézett, míg meg nem látta Thort.

Odasietett a barátjához, és átölelte. Thor majd kiugrott a bőréből örömeiben. Nyüsztést hallott, lenézett, és boldogan pillantotta meg a Reece inge alá rejtett Khront. A párdükkönyök kis híján kiugrott az ing alól, így Reece fogta, és átadta Thornak.

Khron – az egyre csak növekvő fehér párdücc, aki Thornak köszönhette az életét –, a fiú karjába vetette magát. Thor átölelte, a kölyök pedig vinnyogott, nyüsztett és a fiú arcát nyalogatta.

Reece elmosolyodott.

– Miután börtönbe kerültél, próbált követni, úgyhogy magamhoz vettem, hogy baja ne essék.

Thor hálásan szorította meg Reece alkarját. Aztán elnevette magát, mert Khron egyre csak az arcát nyalogatta.

– Te is hiányoztál nekem, kölyök – nevetett, és megpuszilta a kis párdüccot. – De most csönd legyen, különben lefűlelnék az őrk!

Khron elhallgatott, mintha csak megértette volna az utasítást.

– Hogy szöktél meg? – kérdezte Reece meglepetten.

Thor vállat vont. Nem igazán tudta, mit is mondhatna. Továbbra sem szívesen beszélt a képességeiről, amelyeket nem értett. Nem akarta, hogy csodabogárnak véljék.

– Csak a szerencsén múlt, azt hiszem – felelte. – Lehetőség adódott a szökésre, úgyhogy kihasználtam.

– El sem hiszem, hogy a csőcselék nem tépett szét – ámult Reece.

– Sötét van – vágta rá Thor. – Nem hiszem, hogy bárki is felismerhet. Legalábbis egyelőre.

– Tisztában vagy vele, hogy a Királyság minden katoná

ja téged keres? Tudod, hogy apámat leszúrták? Thor komoly arccal bólintott.

– Fel fog épülni?

Reece elcsüggedt.

– Nem – felelte komoran. – Haldoklik.

Thor úgy le volt sújtva, mintha a saját édesapjáról lenne szó.

– Ugye tudod, hogy semmi közöm nem volt a merényletnek? – kérdezte reménykedve. Senki más véleménye nem érdekelte, de a legjobb barátjának, MacGil legkisebb fiának muszáj volt tudnia, hogy ártatlan.

– Hát persze – felelte Reece. – Különben nem állnék itt.

Thort elöntötte a megkönnyebbülés, és hálásan szorította meg Reece vállát.

– De a Királyságban senki más nem fog hinni neked

– tette hozzá Reece. – Messzire kell menned innen, hogy biztonságban lehess. Megkapod a leggyorsabb lovamat és a kellő készleteket, hogy a lehető legmesszebb menekülhess.

Ki kell várnod, hogy elcsituljon mindez, hogy megkerüljön az igazi gyilkos. Jelenleg senki sem gondolkodik józanul. Thor a fejét rázta.

– Nem mehetek el – erősködött. – Attól bűnösnek tűnnék. Muszáj tudatnom mindenkivel, hogy nem én tettem. Nem futamodhatok meg a baj elől. Bizonyítanom kell az ártatlanságomat.

Reece is a fejét csóválta.

– Ha itt maradsz, megtalálnak. Megint börtönbe csuknak... aztán kivégeznek... már ha nem gyilkol meg egyből a csőcselék.

– Vállalnom kell a kockázatot – felelte Thor.

Reece hosszú, szigorú pillantást vetett rá, és arckifejezése aggodalmasról csodálóvá vált. Végül lassan bólintott.

– Büszke vagy. És ostoba. Nagyon ostoba. Ezért kedvellek. Thorra mosolygott. A fiú viszonzta.

– Muszáj beszélnem apáddal – mondta Thor. – Muszáj elmagyaráznom neki, szemtől szemben, hogy nem én voltam, hogy semmi közöm ehhez az egészhez. Ha úgy dönt, hogy elítél, ám legyen. De muszáj beszélnem vele. Tudnia kell az igazat. Csak ennyit kérek tőled.

Reece komoly képpel vette szemügyre a barátját. Mint-ha egy örökkévalóság telt volna el, mire végre bólintott.

– Be tudlak juttatni hozzá. Ismerek egy titkos átjárót. A szobájához vezet. Kockázatos... és ha egyszer bejutsz, magadra leszel utalva. Nem lesz kiút. Én akkor már semmit sem tehetek majd érted. Az életedbe kerülhet. Biztos, hogy vállalod ezt a kockázatot?

Thor a végletekig elszántan bólintott.

– Hát jó – mondta Reece, majd hirtelen előrántott egy köpenyt, és odahajította Thornak. A fiú elkapta a köpenyt, meglepetten nézett le rá; rá

döbbsent, hogy Reece nyilván eleve így tervezte a dolgot. Amikor felnézett, Reece rámosolygott.

– Tudtam, hogy amilyen lökött vagy, itt akarsz majd maradni. Nem is vártam mást a legjobb barátomtól.

Negyedik Fejezet

Gareth fel-alá járkált a szobájában, felidézte az est eseményeit, teljesen úrrá lett rajta a szorongás. Képtelen volt elhinni a lakomán történeteket, hogy minden terve dugába dőlt. Alig bírta felfogni, hogy az az ostoba fiúcska, a kívülálló Thor valamiképpen rájött a mérgezős tervére... sőt, annak a kis senkinek sikerült megakadályoznia, hogy az uralkodó igyon a kehelyből. Gareth visszagondolt a pillanatra, amikor látta, hogy Thor felugrik, kiveri a király kezéből a kelyhet, amikor hallotta, hogy a kehely a kőre zuhan, amikor figyelte, hogy a bor a padlóra ömlik, s vele úszik el a maga összes álma és vágya.

Abban a pillanatban Garethnek vége volt. Összeomlott minden, amiért élt. És amikor az a kutya lefetyelt a borból, majd dőglötten esett össze, Gareth tudta, hogy neki is befellegzett. Veszttét érezte, előre látta, hogy leleplezik, és életfogytiglani börtönre ítélik, amiért megkísérelte megölni az apját. Vagy még rosszabb: talán kivégzik. Hatalmas ostobaságot művelt. Nem lett volna szabad végrehajtania a tervet, nem kellett volna elmennie ahhoz a boszorkányhoz.

Legalább gyorsan cselekedett, miután kudarcba fulladt a merénylet: kockázatot vállalva talpra ugrott, és elsőként vádolta meg Thort. Így utólag visszanezve büszke volt magára, hogy ilyen sebesen reagált. Az adott pillanatban megszállta az ihlet, és legnagyobb meglepetésére sikerrel járt. Az örök elrángatták Thort, utána pedig a lakoma hangulata szinte teljesen lecsillapodott. Persze már semmi sem volt ugyanaz, de legalább úgy tűnt, mindenki a fiút gyanúsítja.

Gareth csak imádkozni tudott, hogy így is maradjon. Évtizedek teltek el, mióta legutóbb merényletet kíséreltek meg MacGil ellen, így Gareth aggódott, hogy nyomozás lesz, a király ki akarja majd vizsgáltatni az esetet. Visszanezve ostobaságnak tűnt mérgezéssel próbálkozni. Az apja legyőzhetetlen volt. Gareth ezt igazán tudhatta volna. Túl nagyra tört. Most pedig nem bírt szabadulni az érzéstől, hogy csak idő kérdése, míg rá nem vetül a gyanú árnyéka. Elszánta magát: muszáj megtennie minden tőle telhetőt, hogy bizonyítsa Thor bűnösségét, és kivégeztesse, mielőtt még késő lenne.

Az igaz, hogy legalább egy kissé jóvátette a vétkét: a kudarcot vallott kísérlet után elvetette a merénylet gondolatát. Ettől igencsak megkönnyebbült. Miután tanúja volt terve csődjének, rádöbbsent: a lelke mélyén nem is kívánja apja meggyilkolását, nem akarja, hogy vére a kezéhez tapadjon. Így nem lesz belőle király. Talán sosem lesz ő az uralkodó. Ám a ma este történései után megbékélt ezzel a gondolattal. Legalább szabad lesz. Tudta, képtelen lenne elviselni a nyomást, ha ismét keresztül kéne mennie ezen: a titkok, a hazudozás, az állandó szorongás, hogy lelepleződik... Mindez túl sok volt neki.

Ahogy egyre csak fel-alá járkált, miközben az est lassan éjszakába hajlott, lassan kezdett lenyugodni. Már épp lehiggadt, és lefekvéshez készülődött, amikor hirtelen zajt hallott, s ahogy az ajtó felé fordult, az kitárult. Firth rontott be rajta, elkerekedett szemmel és feldúltan, úgy vetette be magát a szobába, mint akit üldöznek.

– Halott! – kiáltotta Firth. – Meghalt! Megöltem. Vége! A férfi hisztérikusan ordított, és Garethnek fogalma sem volt, miről beszél. Csak nem részeg?

Firth fel-alá rohangált a szobában, rikoltzott, sírt, égneke emelte két karját – és Gareth ekkor vette észre, hogy tenyere vérben úszik, sárga inge csupa vörös folt.

Gareth szíve elszorult. Firth meggyilkolt valakit. De kit?

– Kicsoda halott? – faggatta. – Kiről beszélsz?

Firth azonban hisztérikus volt, nem bírt a kérdésre koncentrálni. Gareth odaszaladt hozzá, határozottan megszorította a vállát, és megrázta.

– Felelj!

Firth kinyitotta a szemét, és rábámult, egy vad ló tekintetével.

– Apád! A király! Halott! Végeztem vele! Szavai hallatán Gareth úgy érezte, mintha az ő szívébe döftek volna kést.

Tágra nyílt szemmel bámult vissza, megdermedt, egész teste elzsibbadt. Eleresztette a férfit, tett egy lépést hátra, levegő után kapkodott. A sok vér láttán elhitte, hogy Firth igazat beszél. Fel sem bírta fogni. Firth? A lovászinas? A leggyengébb barátja? Tényleg megölte az apját?

– De hát... hogy lehetséges ez? – hördült fel Gareth. – Mikor?

– A szobájában történt – felelte Firth. – Most, az imént. Leszúrtam.

Gareth kezdte felfogni a hallottakat, és összeszedte magát: észrevette a nyitott ajtót, odarohant, hogy becsukja, ám előbb meggyőződött róla, hogy van-e ő a közelben. Szerencsére a folyosó üres volt. Becsapta az ajtót, és bezárta a vastag vasretesszel.

Visszasietett a szoba túlsó felébe. Firth még mindig hisztérikus állapotban volt, és Gareth tudta, muszáj lenyugtatnia. Muszáj volt választ kapnia a kérdéseire.

A vállánál fogva megragadta a fiút, maga felé fordította, és kézfejjel képen legyintette, hogy abbahagyja a hisztériázást. Firth végre ráfigyelt.

– Mondj el mindent! – utasította Gareth hűvösen. – Mondd el, pontosan mi történt! Miért tetted ezt?

– Hogyhogy miért? – értetlenkedett Firth. – Hiszen meg akartad ölni. A mérgezős terved nem vált be. Azt hittem, segíthetek neked. Azt hittem, ezt akarod.

Gareth a fejét csóválta. Megragadta Firth ingét, és megrázta, újra és újra.

– Miért tetted?! – üvöltötte.

A királyfi érezte, hogy egész világa összeomlik. Döbbenet fogta fel, hogy lelkiismeret-furdalás gyötri apja halála miatt. Nem értette. Mindössze órákkal ezelőtt semmit sem akart jobban, mint holtan látni a királyt, ahogy megmérgezetten elterül az asztalnál. Most viszont apja halálának gondolata úgy lesújtotta, mintha a legjobb barátját veszítette volna el. Úrrá lett rajta a büntudat. A lelke mélyén tényleg nem kívánta az apja halálát – főleg nem így. Nem Firth keze által. És nem penge által.

– Nem értem – siránkozott Firth. – Csupán órákkal ezelőtt te magad próbáltad megölni. A mérgezett kehellyel. Azt hittem, hálás leszel!

Saját magát is meglepve Gareth meglendítette a kezét, és nagy pofont kevert le Firthnek.

– Nem mondtam, hogy tedd ezt! – csattant fel. – Egy szóval sem mondtam, hogy tégy ilyesmit. Miért ölted meg? Nézd meg magad! Csupa vér vagy. Most mindkettőnknek végünk van. Csak idő kérdése, hogy az örök elfogjanak.

– Senki sem látott – bizonygatta Firth. – Direkt őrségváltás idején lopóztam be a szobájába. Senki sem vett észre.

– És hol a fegyver?

– Nem hagytam ott – felelte Firth büszkén. – Nem vagyok ostoba. Megszabadultam tőle.

– És milyen kést használtál? – kérdezte Gareth, fejét törve a lehetséges következményeken. A büntudatot aggodalom váltotta fel; aprólékosan végiggondolta, milyen nyomokat hagyhatott maga után ez a szerencsétlen idióta, számításba vett minden részletet, ami saját személyéhez vezethet.

– Olyat, amit nem lehet azonosítani – büszkélkedett Firth. – Egy sima, hétköznapi kést. Az istállóban találtam. Volt ott négy másik, mind ugyanolyan. Nem lehet azonosítani – ismételte.

Garethnek elszorult a szíve.

– Rövid kés volt, vörös nyéllel és íves pengével? A falra volt akasztva, a lovam mellett? Firth bólintott, láthatóan elbizonytalanodott. Gareth dühösen meredt rá.

– Te ostoba! Az a kés könnyen azonosítható!

– De hát nem volt rajta jelzés! – ellenkezett Firth ijedt, remegő hangon.

– A pengén nincs is jel... de a markolaton igen! – kiabálta Gareth. – A nyélen! Nem néztél meg elég gondosan. Te ostoba! – Előrelépett, elvörösödött. – A markolat tövébe belevesték a lovam szimbólumát. Bárki, aki jól ismeri a királyi családot, rájöhet, hogy az a kés az enyém.

Firthre bámult, aki szóhoz sem jutott. Gareth legszívesebben megölte volna.

– Mit csináltál vele? – faggatta a királyfi. – Mondd,

hogy nálad van! Mondd, hogy magaddal hoztad! Kérlek! Firth nagyot nyelt.

– Gondosan megszabadultam tőle. Soha senki nem ta

lálhatja meg. Gareth grimaszt vágott.

– Pontosan hova lett?

– Ledobtam az aknán, ami a kastély szennygyűjtőjébe vezet. Azt óránként ürítik, a folyóba öntik a tartalmát. Ne aggódj, fenséges uram! A kés már a folyó fenekén van.

Váratlanul megszólaltak a kastély harangjai, Gareth pedig megfordult, és a nyitott ablakhoz rohant, elöntötte a pánik. Kinézett, meglátta odakint a tömeget és a káoszt, a kastélyt sokadalom vette körbe. A harangzúgás csak egyetlen dolgot jelenthetett: Firth nem hazudott. Meggyilkolta a királyt.

Gareth érezte, hogy előnti a jeges rémület. Fel nem foghatta, hogy ilyen óriási rémtettet okozott. És hogy pont Firth hajtotta végre ezt a szörnyűséget.

Hirtelen dörömböltek az ajtón, majd a királyi őrség több tagja rontott be a szobába. Gareth abban a pillanatban biztos volt benne, hogy őt jöttek letartóztatni.

Legnagyobb meglepetésére azonban megtorpantak, majd vigyázzba álltak.

– Uram, apádat leszúrták. Lehet, hogy egy orgyilkos van a kastélyban. Mindenképpen maradj itt a szobádban, ahol biztonságban vagy. A király súlyosan megsebesült.

Gareth hátán felállt a szőr az utolsó szó hallatán.

– Megsebesült? – ismételte, és szinte torkán akadt a szó.

– Ezek szerint még mindig életben van?

– Igen, uram. Isten segedelmével felépül majd, és elmondja, ki művelte ezt a szörnyűséget. Apró főhajtás után az örök kisiettek a helyiségből, becsapva maguk után az ajtót. Garethen úrrá lett a düh, megragadta Firth vállát, átráncigálta a szobán, és nekilökte a kőfalnak.

Firth elkerekedett szemmel bámult rá, rémülnék tűnt, szóhoz sem jutott.

– Mit tettél? – üvöltötte Gareth. – Most mindkettőnknek végünk!

– De hát... de... – dadogott Firth. – De hát biztos voltam benne, hogy meghalt!

– Sok mindenben vagy biztos – felelte Gareth –, és egyikben sincs igazad! – Eszébe jutott valami. – A tör! – szólt. – Muszáj visszaszereznünk, mielőtt még késő lenne.

– De hát megszabadultam tőle, fenség – ellenkezett Firth. – Már elmosta a folyó!

– Bedobtad a szennyvízgyűjtőbe. Az nem jelenti, hogy már a folyóban van.

– De valószínűleg ott van! – makacsodott Firth.

Gareth nem állhatta tovább a fiú idióta hebegését. Otthagyta, kirohant az ajtón, de Firth a sarkába lihegett.

– Veled megyek. Megmutatom, pontosan hova dobtam

– mondta.

Gareth megállt a folyosón, megfordult, és Firthre meredt. A fiú csupa vér volt, Gareth megdöbbsen, hogy az örök nem vették észre. Csakis a szerencsén múltott. Firth nagyobb teher volt, mint valaha.

– Ezt csak egyszer mondom el – mordult rá Gareth. – Azonnal menj vissza a szobádba, öltözz át, és égesd el a ruháidat! Szabadulj meg a vér minden nyomától! Aztán tűnj el a kastélyból! Ma éjjel maradj távol tőlem! Megértetted?

Ellökte magától Firht, aztán megfordult, és elrohant. Végigfutott a folyosón, lesietett a kőből kifaragott csigalépcsőn, a kastély legalsó szintje, a szolgák helye felé tartott.

Végre leért az alagsorba, berontott a szolgák közé, többen feléje kapták a fejüket. A szolgák épp hatalmas bödönöket síkáltak, nagy lábasokban forralták a vizet. A téglakemencékben óriási tüzek lobogtak, és a piszkos kötényt viselő szolgák verejtékben úsztak.

A helyiség túlsó végében Gareth megpillantotta a hatalmas szennyvízgyűjtőt, amelybe egy aknából percenként zubogott a mocsok.

A királyfi a legközelebbi szolgálóhoz sietett, és kétségbeesetten megragadta a karját.

– Mikor ürítettétek utoljára a szennygyűjtőt? – kérdezte.

– Csupán percekkel ezelőtt vitték ki a folyóhoz, fenség.

Gareth sarkon fordult, kivágtatott a helyiségből, végigrohant a kastély folyosóin, felszaladt a csigalépcsőn, és kisietett a hűvös éjszakába.

Átrohant a gyepen, zihálva nyargalt a folyó felé.

A part közelébe érve búvóhelyet keresett, elrejtőzött egy nagy fa mögé. Figyelte, ahogy két szolga felemeli a nagy vasedényt, és a sebes sodrású folyóba ürítik.

Nem vette le róluk a szemét, végignézte, ahogy fejjel lefelé fordították az edényt, és miután mindent kiürítettek belőle, elindultak vele vissza a kastély felé.

Gareth csak ekkor nyugodott meg végre. Senki sem vette észre a kést. Most már a folyó sodrára volt bízva, a víz elmosta a semmibe. Ha az apja ma éjjel meghal, nem ma-rad nyom, ami a gyilkoshoz vezethetne.

Vagy talán mégis?

Ötödik Fejezet

Thor szorosan követte Reece-t, Khron a sarkában loholt, ahogy az eldugott átjárón kanyarogva a király szobája felé siettek. Reece a kőfalba rejtett, titkos ajtón át vezette őket a folyosóra, és most fáklyával a kezében mutatta az utat. Libasorban haladtak a szűk folyosón, amely szédítően kígyózott-kanyargott a kastély termei közt. Felmentek egy szűk kőlépcsőn, amely egy újabb folyosóra vezetett. Megfordultak, és ismét lépcsővel találták szembe magukat. Thor csak ámult, hogy milyen tekervényes az útvonal.

– Ezt az átjárót évszázadokkal ezelőtt alakították ki a kastélyban – magyarázta Reece menet közben suttogva, a lépcsőn zihálva. – Apám dédapja csináltatta, a harmadik MacGil uralkodó. Egy ostrom után építtette: menekülő útvonal. A sors fintora, hogy azóta egyszer sem voltunk ostrom alatt, és ezeket a folyosókat évszázadok óta nem használják. A bejáratokat be is deszkázták, én fedeztem fel őket, még gyerekként. Időnként szeretek úgy járkalni a kastélyban, hogy senki sem tudja, hol vagyok. Amikor kisebbek voltunk, Gwen, Godfrey meg én sokat bújócskáztunk itt. Kendrick már túl nagy volt hozzá, Gareth pedig nem szeretett velünk játszani. Nem hoztunk magunkkal fáklyát, ez volt a szabály. Vaksötétben maradtunk. Irtó félelmetes volt.

Thor igyekezett nem lemaradni, miközben Reece döbbenetes virtuozitással haladt előre a folyosón, nyilvánvalóan fejben tartotta az útvonal minden egyes lépését.

– Hogy vagy képes észben tartani ezt a kacsaringós utat? – ámult Thor.

– Magányos gyerekkora van egy fiúnak ebben a kastélyban – folytatta a magyarázatot Reece –, főleg, ha minden testvére idősebb nála, és nincs semmi elfoglaltsága, amíg elég nagy nem lesz, hogy beálljon a légióba. Így hát már kisfiúként elszántam magam, hogy felfedezem a kastély minden zegét-zugát.

Ismét elfordultak, lementek három lépcsőfokon, át a falba vágott szűk nyíláson, majd ismét le egy hosszú lépcsőn. Végül Reece megállt egy vastag tölgyfa ajtó előtt, amelyet vastagon belepett a por. Az ajtóhoz nyomta a fülét, hallgatózott. Thor melléje húzódott.

– Milyen ajtó ez? – kérdezte.

– Pszt! – felelte Reece.

Thor csöndben maradt, maga is az ajtóhoz simult, hegyezte a fülét. Khron mögöttük ácsorgott, felnézett a két fiúra.

– Apám szobájának hátsó ajtaja – suttogta Reece. – Hallani akarom, ki van vele. Thor fülelt, dübörgő szívvel hallgatta az ajtó mögül tompán kiszűrődő hangokat.

– Úgy hallom, tele a szoba – mondta Reece. Thor felé fordult, komoly tekintetet vetett barátjára. – Kész tűzfészekbe lépsz be. Biztos, hogy odabent van apám minden tábornoka, az egész tanácsa, az összes bizalmasa, a családja... egy szóval mindenki. És biztos, hogy mindegyikük el akar fogatni téged, az állítólagos gyilkosát. Egy vérszomjas csürhe közé lépsz. Ha az apám még mindig azt hiszi, hogy te próbáltad meggyilkolni, neked véged. Biztos, hogy ezt akarod tenni?

Thor nagyot nyelt. Most vagy soha. Kiszáradt a torka, ahogy rádöbbsent: ez most élete egyik fordulópontja. Könnyű lenne most rögtön sarkon fordulni, és elmenekülni. Biztonságban élhetne valahol messze, távol Királyudvarhelytől. Vagy beléphet azon az ajtón, és akkor talán egész hátralévő életét a kastély börtönében kell tengetnie, az ottani csöcseléssel... vagy akár ki is végezhetik.

Mély levegőt vett, és meghozta a döntést. Szembe kell néznie a félelmeivel. Nem hátrálhat meg. Bólintott. Félt kinyitni a száját, attól tartott, hogy ha megszólal, talán meggondolja magát.

Reece vizonozta a biccentést, helyeslő arckifejezéssel, majd lenyomta a vaskilincset, és vállával betolta az ajtót.

Thor hunyorgott az éles fáklyafényben, ahogy kinyílt az ajtó. Egyszeriben a király hálósobájának közepén találta magát, Khron és Reece az oldalán álltak.

Legalább két tucat ember tolongott a király körül, aki az ágyában feküdt; egyesek fölé hajoltak, mások térdeltek. Az uralkodót tanácsadói és tábornokai vették körbe, s jelen volt még Argon, a királyné, Kendrick, Godfrey... még Gwendolyn is. Virrasztás volt ez, Thor egy család magánügyébe tolakodott be éppen.

A helyiségben komor hangulat uralkodott, az arcokon zord kifejezés ült. MacGil párnákra támaszkodott, Thor megkönnyebbülten látta, hogy él – legalábbis még.

Mindenki egyszerre fordult feléjük, megdöbbenve Thor és Reece váratlan felbukkanásán. Thor realizálta, mennyire sokkolhatta a jelenlévőket, hogy ők egyszeriben megjelentek itt a szoba közepén, betoppanva a kőfalba vágott titkos ajtón.

– Ez az a fiú! – kiabálta valaki a sokadalomból, felállt, és gyűlölködve mutatott Thorra. – Ő az, aki próbálta megmérgezni a királyt!

Őrök siettek feléje a szoba minden sarkából. Thornak fogalma sem volt, mit tegyen. Legszívesebben sarkon fordult volna, hogy menekülőre fogja, de tudta: szembe kell néznie a dühös tömeggel, muszáj kibékülnie a királlyal. Így hát összeszedte minden bátorságát, miközben az őrök egyre közeledtek. A mellette álló Khron vicsorgott, óva intve a támadókat.

Thor egyszeriben érezte, hogy előnti a hőség, erő áramlik át rajta; önkéntelenül felemelte fél karját, az őrök felé tartotta a tenyerét, és feléjük irányította az energiát.

Döbbsen látta, hogy mind megállnak menet közben, tőle alig egy méterre megtorpannak, mintha szó szerint megdermedtek volna. Akármilyen is volt a Thorban növekvő erő, megóvta őt a támadóktól.

– Hogy merészelsz betörni ide, és varázslatot használni, te kölyök?! – kiabálta a kardját kirántva Brom tábornok, a király fővezére. – Nem elég, hogy egyszer már megpróbáltál végezni a királyunkkal?

Kardjával a kezében Thor felé közeledett, a fiú pedig érezte, hogy előnti az erő, jobban, mint valaha. Egyszerűen lehunyta a szemét, és összpontosított. Megérezte Brom kardjának energiáját, az alakját, a pengéjét, és valahogyan eggyé vált vele. Az elméjével ráparancsolt, hogy dermedjen meg.

Brom megtorpant, elkerekedett szemmel állt.

– Argon! – perdült meg a tábornok kiabálva. – Most azonnal állítsd le ezt a varázslatot! Állítsd le ezt a kölyköt!

A druida kilépett a tömegből, és lassan hátratolta a csuklyáját. Fürkésző, lángoló tekintettel meredt Thorra.

– Nem látom okát, hogy megállítsam – felelte Bromnak.

– Nem ártó szándékkal jött.

– Megőri téged? Kis híján végzett a királyunkkal!

– Mondod te – felelte Argon. – Én nem így látom.

– Hagyjátok! – szólt egy reszelős, mély hang.

Mindenki MacGil felé fordult, aki felült az ágyon. Ködös tekintettel nézett a csődületre. Láthatóan nagy erőfeszítésbe került a beszéd.

– Beszélni akarok a fiúval. Nem ő döfött le. Láttam a támadóm, egy férfi arcát, valaki más volt. Thor ártatlan.

A sokadalom lassan lehiggadt, így Thor is, és lassan kiengedte őket elméje uralma alól. Az őrök elhátráltak, gyanakodva nézték Thort, mintha a fiú egy idegen világ szülötte lett volna, és vonakodva dugták vissza kardjukat a hüvelybe.

– Beszélni akarok Thorral – mondta MacGil. – Négyszemközt. Menjetek ki! Mind!

– De felség! – ellenkezett Brom. – Tényleg nem tartod ezt veszélyesnek? Biztonságos kettesben maradnod a fiúval?

– Egy ujjal se nyúljatok Thorhoz! – parancsolta MacGil.

– Most pedig hagyjatok magunkra! Mindenki távozzon! A családom is.

A szobára nyomasztó csönd borult, ahogy az emberek egymást bámulták, láthatóan nem tudták, mi tévők legyenek. Thor földbe gyökerezett lábbal állt, alig volt képes felfogni ezt az egészet.

A többiek, beleértve a királyi családot, egyesével elhagyták a szobát, Reece magával vitte Khront. A helyiség, amely pillanatokkal ezelőtt még tele volt emberekkel, egyszeriben üresen maradt.

Az ajtó bezárult. Thor és a király kettesben maradtak, egyedül voltak a csöndben. A fiú el sem bírta hinni. Nem voltak rá szavak, mennyire fájt látnia a királyt így heverni az ágyon, ilyen sápadtan, ekkora kínok között. Nem tudta, miért, de szinte úgy érezte, mintha részben ő maga is ott haldoklana, azon az ágyon. Mindennél jobban vágyott arra, hogy az uralkodó felépüljön.

– Gyere ide, fiam – szólt MacGil gyengén, rekedten, suttogásnál alig hangosabban.

Thor fejét hajtott, és a királyhoz sietett, letérdelt az ágy mellett. Az uralkodó ernyedten feléje nyújtotta a karját, Thor megcsókolta a kézfejét.

A fiú felnézett, és látta, hogy MacGil gyengén mosolyog rá. Thor meglepetten érezte, hogy patakzik a könnye.

– Felséges királyom – kezdte hadarva Thor, mert már nem bírta magába fojtani –, kérlek, higgy nekem: nem én akartalak megmérgezni. Csupán azért tudtam a méregről, mert álmodtam róla. Valamilyen erő sugallta, amit nem értek. Csak figyelmeztetni akartalak. Kérlek, higgy nekem...

MacGil feltartotta a kezét, és Thor elhallgatott.

– Tévedtem, hogy bűnösnek hittelek – szólt a király. – De erre csak akkor jöttem rá, amikor az orgyilkos leszúrt. Te csupán az életemet próbáltad menteni. Bocsáss meg nekem! Te hűséges voltál hozzám. Talán te vagy udvarom egyetlen hű tagja.

– Bárcsak tévedtem volna! – felelte Thor. – Bár biztonságban lennél! Bár illúzióknak bizonyultak volna az álmaim, bár ne esett volna bajod! De talán valóban tévedtem. Talán felépülsz.

MacGil a fejét csóválta.

– A végét járom – mondta Thornak. A fiú nagyot nyelt, remélve, hogy az uralkodó téved, bár megérezte: igazat szól.

– Tudod, ki követte el ezt a szörnyűséget, felséges úr? – tette fel Thor a kérdést, amely az álma óta nem ment ki a fejéből. El sem tudta képzelni, ki és miért akarná meggyilkolni a királyt.

MacGil felnézett a mennyezetre, kimerülten pislogott.

– Láttam az arcát. Jól ismerem azt az arcot. De valamiért képtelen vagyok hozzá nevet párosítani. – Visszafordult Thor felé. – Most már nem számít. A végét járom. Akárki keze által halok is meg, a vég ugyanaz. Most már csak az számít – szólt, majd kinyújtotta a kezét, és olyan erővel ragadta meg Thor csuklóját, ami meglepte a fiút –, hogy mi történik, miután meghalok. Ez a királyság király nélkül fog maradni.

MacGil átható pillantást vetett Thorra, amelyet a fiú nem igazán tudott értelmezni. Nem egészen értette, mit mond az uralkodó, mit vár tőle – ha egyáltalán vár valamit. Legszívesebben rákérdezett volna, de látta, milyen nehezen lélegzik MacGil, és nem akart közbeszólni.

– Argonnak igaza volt veled kapcsolatban – folytatta a király, és lassan elengedte Thor karját. – Sokkal nagyobb dolgokra vagy hivatott, mint én.

Thor megborzongott az uralkodó szavai hallatán. Nagy dolgokra hivatott? Nagyobbakra, mint a király? A fiú már azt a pusztá gondolatot sem bírta felfogni, hogy MacGil királynak egyáltalán eszébe jutna órála beszélgetni Argonnal. És a tény, hogy a druida azt jósolta, Thor nagyobb dolgokra hivatott, mint az uralkodó... Mégis mit jelenthet ez? MacGil király talán csak félrebeszélte élete utolsó pillanataiban?

– Okkal választottalak téged... Okkal akartam, hogy a családom része légy. Tudod, hogy mi ez az ok? Thor a fejét csóválta, iszonyúan tudni akarta a választ.

– Nem tudod, miért akartam, hogy te és csakis te légy itt velem az utolsó pillanataimban?

– Sajnálom, uram – csóválta a fejét Thor. – Fogalmam sincs.

MacGil haloványan mosolygott, lassan lecsukódott a szeme.

– Messze innen van egy csodálatos vidék. A Vadonon túl. A sárkányok birodalmán túl. Az a vidék a druidák földje. Az édesanyád otthona. Oda kell menned, hogy megleld a válaszokat.

MacGil tágra nyitotta a szemét, heves tekintettel meredt a fiúra, Thor egyszerűen nem értette, miért.

– Ezen múlik a királyságunk sorsa – tette hozzá MacGil.

– Te nem hasonlítasz a többiekre. Különleges vagy. Amíg meg nem érted, ki vagy, a királyságunkban sosem lesz béke.

MacGil lehunyta a szemét, egyre nehezebben vett levegőt, minden lélegzeténél hörgött. Szorítása lassan enyhült Thor csuklóján, a fiú pedig szinte már nem is látott a könnyeitől. Szédelt mindattól, amit a király mondott, hiába igyekezett megérteni a hallottakat. Alig bírt koncentrálni. Jól hallotta egyáltalán?

MacGil suttogni kezdett, ám olyan halkán, hogy Thor alig tudta kivenni a szavakat. Az uralkodó fölé hajolt, hogy a füle közelebb legyen a szájához.

A király még egyszer utoljára felemelte a fejét, és egy végső erőfeszítéssel így szólt:

– Bosszulj meg!

Aztán egyszeriben megdermedt. Néhány pillanatig mozdulatlanul hevert, majd feje oldalra csuklott, szeme tágra nyílt, tekintete üveges volt.

Meghalt.

– NE! – üvöltötte Thor.

Olyan hangosan jajveszékelt, hogy az örök is felfigyeltek rá, mert egy szempillantás múlva kitárult mögötte az ajtó, és Thor hallotta, amint több tucat ember rontott be nagy zajjal a helyiségbe. Elméje egy zugában felfogta, hogy mozognak körülötte. Tompán hallotta, hogy megszólalnak a harangok, újra és újra. A harangzúgás felvette a halántékában lüktető vér ritmusát. Ám minden elhomályosult, és másodpercekkel később már forgott vele az egész szoba.

Thor elájult, tehetetlenül rogyott a kőpadlóra.

Hatodik Fejezet

Feltámadt a szél, Gareth arcába süvöltött, a királyfi felnézett, az első felkelő nap halvány fényében pislogott, hogy ki ne csorduljon a könnye. Alig hajnalodott, ezen a félreeső helyen, a Kolvianszirt szélén mégis több száz ember gyűlt már össze: a király családtagjai, barátai és magas rangú alattvalói. A lehető legközelebb húzódtak, remélték, hogy részt vehetnek a temetésen. Kész hadsereg állt mögöttük, visszatartva a tömegeket: Gareth látta, hogy sok ezer ember figyeli a szertartást a távolból, és a csődület egyre nő. A jelenlévők arcán őszinte gyász ült. Annyi bizonyos, hogy az édesapját szerette a népe.

Gareth és a szűk család többi tagja félkörben állt az uralkodó holtteste mellett, amely palánkokon feküdt egy gödör felett, ahová a ráerősített kötelekkel készültek leengedni. Argon a tömeg előtt állt mélyvörös talárjában, amelyet csakis temetéseken vett fel. Csuklyája miatt alig látszott az arca, ahogy lenézett a király holttestére. Gareth kétségbeesetten próbálta kifürkészni és értelmezni a druida arckifejezését, rájönni, mit tud Argon. Vajon tudja, hogy Gareth miatt halt meg a király? És ha igen, vajon elárulja a többieknek? Vagy mindent a sorsra bíz?

Gareth balszerencséjére az az idegesítő kisfiú, Thor, tisztázta magát a vádak alól; nyilván nem szúrhatta le a királyt, miközben börtönbe volt zárva. Arról nem is beszélve, hogy maga a király jelentette ki, hogy Thor ártatlan. Ettől Gareth még rosszabb helyzetbe került. Máris megalakult egy tanács az ügy kivizsgálására, a gyilkosság minden egyes részletének alapos tanulmányozására. Gareth dübörgő szívvel állt a többiek között, lebámulva a tetemre, amelyet hamarosan leeresztenek a földbe; legszívesebben ő maga is a föld alá süllyedt volna.

Csak idő kérdése, hogy a nyom Firthhöz vezessen – és amint ő lelepleződik, Garethet is magával fogja rántani. A királyfi tudta, gyorsan kell cselekednie, hogy elterelje a tanács figyelmét, muszáj mást gyanúba kevernie. Nem tudhatta, a körülötte lévők nem őt gyanúsítják-e már. Bár valószínűleg fölöslegesen aggódott, mert ahogy körülnézett, nem látott senkit, aki őt figyelte volna. Mellette állt három fivére, Reece, Godfrey és Kendrick; a húga, Gwendolyn; és az édesanyja, aki gyásztól elgyötört arccal, dermedten figyelte a temetést; apjuk halála óta teljesen más embernek tűnt, még beszélni is alig volt képes. Gareth úgy hallotta, hogy amikor az asszony értesült a hírről, történt vele valami, egyfajta bénulás. Fél arca mozdulatlanná vált, és ha megszólalt, túl lassan ejtette a szavakat.

Az özvegy mögött álltak a királyi tanács tagjai, Gareth az arcukat fürkészte: Brom, a fővezér és Kolk, a légió vezetője álltak legelől, mögöttük sorakozott apja számtalan tanácsadója. Mind tettették, hogy lesújtja őket a gyász, de Gareth átlátott rajtuk. Tudta, hogy ez a sok ember, a tanácsstagok, tanácsadók és tábornokok – valamint a mögöttük álló őszes nemes, meg uraság – a legkevésbé sincs lesújtva. Látta az arcukon a becsvágyat. A hatalomvágyat. Ahogy a király tetemére meredtek, Gareth érezte, hogy mindannyian azon tűnődnek: ki fogja megkaparintani a trónt.

Gareth maga is ezen gondolkozott. Mi történhet egy ilyen zavaros gyilkosság után? Ha a király halála az eredeti elképzelés szerint, gyorsan és egyszerűen esett volna meg, s a gyanú hamar valaki másra terelődik, akkor Gareth terve tökéletesnek bizonyult volna: ő foglalhatná el a trónt. Elvégre is ő a törvényes elsőszülött fiú. Az apja Gwendolynra ruházta át a hatalmat, ám azon az összejövetelen senki más nem volt jelen a testvéreken kívül, és a király nem iktatta törvénybe a kívánságát. Gareth ismerte a tanácsot, tudta, milyen komolyan veszik a törvényt. Törvényes megerősítés nélkül a húga nem uralkodhat.

Tehát ez is azt támasztotta alá, hogy Gareth a trónörökös. Ha a jogszerű eljárás zajlik le – márpedig a királyfi elszánta magát, hogy gondoskodik erről –, akkor rászáll a hatalom. Ezt diktálta a törvény.

Abban biztos volt, hogy a testvérei szembe fognak szállni vele. Fel fogják emlegetni az apjuk által összehívott találkozót, és valószínűleg erősködni fognak, hogy Gwendolynnak kellene uralkodnia. Kendrick nem fogja megpróbálni magához ragadni a hatalmat – túlságosan nemes lelkű.

Godfrey-t az egész nem érdekli. Reece túl fiatal. Gwendolyn jelentette Gareth számára az egyetlen valós fenyegetést. A királyfi azonban optimista volt: úgy vélte, a tanács nem bírná elfogadni, hogy egy nő – ráadásul egy kamasz lány – uralja a Gyűrű Királyságát. És mivel a király nem iktatta törvénybe, hogy Gwendolyn a trónörökös, a tanácsnak tökéletes kifogása lesz a lány elutasítására.

Kendrick azonban mégiscsak fenyegetést jelentett. Elvégre is Garethet mindenki gyűlölte, míg Kendricket imádták a közemberek, a katonák. A körülményeket figyelembe véve megvolt rá az esély, hogy a tanács Kendricket ülteti a trónra. Gareth tudta, a lehető leghamarabb magához kell ragadnia a hatalmat, hogy annak segítségével minél előbb eltaposhassa Kendricket.

Valami megrántotta a kezét, lenézett: a kötél marta a tenyerét. Rádöbrent, hogy elkezdték leengedni az apja koporsóját; a testvéreire pillantott, mindannyian kötelet fogtak, mint ő, és lassan eresztették vele apjukat a földbe. A koporsó oldalra billent Gareth felé, mivel nem a többiekkel egy időben engedte a kötelet. A királyfi gyorsan megragadta a kötelet a másik kezével is, és eresztett rajta, amíg a koporsó végre egyenesbe nem állt. Tessék, még holtában sem volt képes megfelelni az apjának.

Távoli harangzúgás hallatszott a kastélyból, Argon előrelépett, és felemelte a tenyerét.

– Itso ominus domi ko resepia...

A Gyűrű elveszett nyelvén, az uralkodók nyelvén szólt, amelyet ősei ezer éven át használtak. Garethbe már kisfiúként beleverték ezt a nyelvet magántanárai – és szüksége is lesz rá, amint trónra lép.

Argon váratlanul elhallgatott, felnézett, egyenesen Garethre bámult. A királyfinak a hideg futkosott a hátán, a druida átható tekintete mintha a veséjébe látott volna. Gareth elpirult, belegondolt, hogy talán az egész királyság őket figyeli: vajon tudja valaki, miért bámulja Argon? A druida tekintetéből azt olvasta ki, hogy tisztában van az apja halálában játszott szerepével. A varázsló azonban titokzatos volt, sosem avatkozott bele az emberek sorsának alakulásába. Vajon el fogja hallgatni Gareth titkát?

– MacGil király jó és igazságos uralkodó volt – mondta Argon lassan, mély és fennkölt hangon.

– Ősei büszkeségére és becsületére vált, gazdagabbá és békésebbé tette ezt a királyságot, mint előtte bármely uralkodónk. Isten úgy akarta, hogy életét idő előtt oltsák ki. Azonban komoly és jelentős örökséget hagyott hátra. Rajtunk áll, hogy méltók legyünk az örökségéhez. – Szünetet tartott. – A Gyűrű Királyságát minden oldalról komoly, halálos fenyegetés övezi. A Szakadékon túl barbárok és emberevő vadak hordái dúlnak, és minket csupán energiapajzsunk véd tőlük. A Gyűrűn belül, a Felföld túloldalán egy olyan klán él, amely veszélyt jelent ránk. Példátlan jólétben és békében élünk; ám a biztonságunk csupán átmeneti. Miért vették el tőlünk az égiek a királyt élete virágjában? Egy ilyen jó és bölcs és igazságos királyt? Miért az volt a sorsa, hogy így gyilkolják meg? Mind csupán bábok, játékszerek vagyunk a sors kezében. Még hatalmunk csúcsán is a föld alatt végezhetjük. Az embernek nem arra a kérdésre kell választ lelnie, hogy mit akar, hanem arra: ki akar lenni?

Argon lehajtotta a fejét, és Gareth tenyerét ismét marta a kötél, ahogy teljesen leeresztették a koporsót; nagy puffanással ért földet.

– NE! – sikoltott valaki.

Gwendolyn. A lány hisztérikusan rohant a sírgödör széléhez, mintha bele akarná vetni magát. Reece utánaszaladt, és megragadta, visszatartotta. Kendrick is odalépett hozzájuk, hogy segítsen.

Gareth azonban egyáltalán nem sajnálta a lányt; sokkal inkább fenyegetve érezte magát. Ha Gwendolyn a föld alá vágyik, ő el tudja intézni.

Bizony, de még mennyire, hogy el tudja.

Thor alig egy méterre állt MacGil király koporsójától, figyelte, ahogy leeresztik a földbe, és alig bírta a látványt. Az uralkodó csodálatos végső nyughelyet választott ki magának: a királyság legmagasabb szirtjének peremén temették el, olyan magas helyen, amely mintha a felhők közé nyúlt volna. Maguk a felhők narancssárga, zöld, sárga és rózsaszín árnyalatot öltöttek, miközben az első nap egyre magasabbra hágott az égen. A világ azonban ködbe borult, amely csak nem akart feloszlani, mintha maga a birodalom is gyászolt volna. A fiú mellett álló Khron nyüszített.

Thor rikoltást hallva felpillantott, és látta, hogy Estopheles köröz fölöttük, és a magasból néz le rájuk. A fiú még mindig kába volt; alig bírta elhinni az elmúlt pár nap eseményeit vagy azt, hogy most itt áll, a királyi család körében, és figyeli, amint a földbe eresztik a holttestét e férfinak, akit oly gyorsan megszeretett. Ez az egész egyszerűen lehetetlennek tűnt. Épp csak megismerte a királyt, az első férfit, akit igazán apjának érezhetett, de máris elvesztette. Egyre csak a király utolsó szavai jártak a fejében:

Te nem hasonlítasz a többiekre. Különleges vagy. Amíg meg nem érted, ki vagy, a királyságunkban sosem lesz béke.

Mit jelenthet ez? Kicsoda ő, Thor valójában? Mitől lenne különleges? Honnan tudta ezt a király? Mi köze a Királyság sorsának Thorhoz? Vagy a király talán csak félrebeszél?

Messze innen van egy csodálatos vidék. A Vadonon túl. A sárkányok birodalmán túl. Az a vidék a druidák földje. Édesanyád otthona. Oda kell menned, hogy meglegd a válaszokat.

Honnan ismerte MacGil király az édesanyját? Honnan tudta, hol él az asszony? És miféle válaszokkal szolgálhat Thor anyja? A fiú mindig is azt hitte, hogy az édesanyja meghalt – felvillanyozta a gondolat, hogy talán életben van. Jobban elszánta magát, mint valaha, hogy felkutatja, megtalálja az anyját. Hogy rátalál a válaszokra, felfedezi, kicsoda ő, és mitől különleges.

Miközben a harangok zúgtak, és MacGil testét lassan leeresztették a sírba, Thor a sors kegyetlen fíntorán gondolkodott: miért láthatja a jövőt, miért volt tanúja e nagy férfi meggyilkolásának, ha semmi ereje nincs, hogy megakadályozza? Bizonyos szempontból azt kívánta, bár semmit se látott volna előre mindebből, bár ne tudta volna, hogy mi fog történni; bár lehetne ártatlan kívülálló, mint mindenki más, aki egy nap arra ébredt, hogy a király meghalt. Most úgy érezte, része volt a király halálában. Valamiért büntudata volt, mintha többet kellett volna tennie.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.